

Jessa Hastings

Ντίζι Χέιτς

Μετάφραση: Χριστίνα Παναγιώτου

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑ

Ντέιζι

Όχι όπλα στο τραπέζι την ώρα του φαγητού. Αυτή είναι η μία και μοναδική απαίτησή μου. Πες με κολλημένη, δεν ξέρω. Αυτό έλεγα πάντα στα αγόρια. Δεν με νοιάζουν τα κινητά, δεν με νοιάζει αν στέλνουν μηνύματα, δεν με νοιάζει αν φορούν καπέλο στο τραπέζι – απλώς δεν θέλω να υπάρχουν όπλα όταν τους σεβίρω ένα μπρίσκετ που μαγείρεψα σε σιγανή φωτιά για εννιάμισι γαμημένες ώρες.

Ο Τζούλιαν μας υποχρεώνει να πούμε προσευχή (λες και ο Θεός τον ακούει και λες και υπήρχε ποτέ περίπτωση να μας ευλογήσει) και μετά έρχεται εκείνη η σιωπή όταν τρώμε που κάνει τη μαγείρισσα χαρούμενη.

Οι φωνές αρχίζουν να δυναμώνουν μετά από μερικά λεπτά – γίνονται σκέτα ζώα μπροστά στο φαγητό, είναι τα δικά μου Χαμένα Κορμιά*. Τους αποκαλώ έτσι γιατί αυτό είναι. Ειλικρι-

* Επτά Χαμένα Κορμιά στο σύνολο, που θα παραθέσω παρακάτω για δική σου ευκολία: Ντέκλαν Έλις, Αλέκι Κεκόα, Μιγκέλ Ντελ Όλμο, Τζέισον «Χάπι» Μπάρντσεϊ, Τζον «Σμοουκσόου» Μακρέι, Μπούκερ Κλάιν, Τι Κέι Τόμσετ.

νά δεν γίνεται να είσαι για πολύ καιρό κοντά στον αδελφό μου χωρίς να ξεστρατίσεις από τον ίδιο δρόμο και όλα τα αγόρια έχουν παραμείνει πεισματικά εκτός ορίων. Κανένα από αυτά τα αγόρια δεν είναι αγόρι παρεπιπτόντως – ούτε στην ηλικία ούτε στα μυαλά. Το καθένα τους έχει ένα δικό του μοναδικό σερ από υπέρ και κατά, καμπανάκια κινδύνου, εντάλματα σύλληψης και διαταγές απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα, και όλα μαζί αποτελούν τον σκληρό πυρήνα της στρατιάς* του αδελφού μου.

«Οι, φάτσα**». Ο αδελφός μου μου κάνει νόημα. «Πώς τα πήγες στις εξετάσεις ανοσοπαθολογίας;»

«Ανοσοφαρμακολογίας» τον διορθώνω και γυρίζω τα μάτια προς τα πάνω δυσανασχετώντας.

«Τις πέρασες, ναι ή ου;»

«Φυσικά και τις πέρασε» του λέει περήφανα ο Κεκόα***. Δεν έχω πατέρα πια, όμως όταν είχα, ο Αλέκι Κεκόα ήταν ο κολλητός του.

«Με άριστα;» ρωτάει ο Τζούλιαν.

Σμίγω τα φρύδια μου προσβεβλημένη. «Εννοείται».

Ο αδελφός μου μου κλείνει το μάτι καθώς γεμίζει το ποτήρι του με κρασί. «Και τι έχει το πρόγραμμα μετά;»

Σηκώνω τους ώμους αδιάφορα. «Νομίζω ότι θα ασχοληθούμε με το θέμα ασθένεια και θεραπευτική». Είμαι δευτεροε-

* Που είναι πολύ μεγαλύτερη από μια ομάδα επτά αντρών. Εκατοντάδες άντρες δουλεύουν για τον Τζούλιαν, όμως τα ονόματά τους μου διαφεύγουν, και συνήθως αναφερόμαστε στους υπόλοιπους ως τα Τσιράκια και οι Μισθοφόροι.

** Παλιότερα το μισούσα όταν με φώναζε έτσι. Όμως έτσι με φωνάζει όλη μου τη ζωή. Τώρα, το λατρεύω.

*** Ύψος 1,96. Σωματώδης. Σαμοανός που γεννήθηκε στη Χαβάη. Ο πατέρας μου τον είχε ανακαλύψει να μετράει φύλλα στο Βέγκας.

τής φοιτήτρια ιατρικής στο Αυτοκρατορικό Κολέγιο του Λονδίνου.

Ο Τζουλις βαραει το χέρι του στο τραπέζι. «Δεν χρειάζεται να ξέρεις αυτές τις μαλ...»

«Πάρ' το πίσω!» φωνάζει ξαφνικά ο Ντέκλαν Έλις* καθώς τινάζεται από την καρέκλα του και καρφώνει με βλέμμα σκοτεινό τον Τι Κέι που κάθεται δίπλα μου.

Τους κοιτάζω βλοσυρά. Δεν έχω ιδέα τι έχει συμβεί, δεν πρόσεχα.

«Τσου». Ο Τις** χαμογελάει πλατιά.

Ο Ντέκλαν τραβάει πίσω από την πλάτη του ένα Star Model BM***. Του αρέσει, εμένα καθόλου. Πολύ βαρύ στο χέρι, υπερβολική καθυστέρηση στην ανάκρουση.

«Ντεκς». Ο Τζούλιαν τον στραβοκοιτάζει. «Κρύψε το όπλο».

Τα έχει τσούξει λίγο αυτή τη στιγμή ο Ντεκς – το βλέπω πάνω του γιατί, είτε είναι στουπί είτε προσπαθεί να ξεμεθύσει, το ένα μάτι του παίζει λίγο.

Ρίχνω μια ματιά στον Τι Κέι και ξέρω ήδη ότι δεν θα κάνει τη χάρη στον Ντέκλαν – όποια κι αν είναι, το βρίσκει όλο πολύ αστείο για να το πάρει πίσω. Έχει αυτό το γλοιώδες να-φασκατά χαμόγελο που βγάζει από τα ρούχα του τον Ντεκς γιατί δεν του δείχνει σεβασμό και ο Ντέκλαν είναι, κατά βάση, υψηλότερα στην ιεραρχία. Είναι το δεξί χέρι του αδελφού μου****.

* Ψηλός, αδύνατος, καστανά μαλλιά, παρανοϊκός, ευέξαπτος. Καλός στο κρεβάτι.

** Ανάκατα ξανθά μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια, με ένα αυθαδικο χαμόγελο μόνιμα κολλημένο στα μούτρα του.

*** Ημιαυτόματο, εννέα χιλιοστά.

**** Αναμφίβολα, είναι ο υπαρχηγός του αδελφού μου. Τουλάχιστον στα χαρτιά. Στην πράξη, ο δεύτερος τη τάξει είναι ο Κεκόα.

«Πάρ' το πίσω, που να σε πάρει ο διάολος». Ο Ντέκλαν γυρίζει το όπλο, που είναι πια ξεκάθαρα στραμμένο στα μούτρα του Τι Κέι.

«Όχι». Ο Τις σηκώνει τους ώμους ατάραχος.

«Να πάρει πίσω τι;» ρωτάω συνοφρυωμένη.

«Τίποτα». Ο Ντέκλαν μού ρίχνει μια γρήγορη ματιά, όμως ο Τι Κέι και ο Μπούκερ ξεσπούν σε γέλια.

Κολλητάρια, μαλακιστήρια.

Ο Ντέκλαν οπλίζει το όπλο.

«Ντέκλαν, μην είσαι ηλίθιος». Αρχίζω να χάνω την υπομονή μου.

«Δεν είμαι εγώ ηλίθιος, αυτός είναι ηλίθιος».

Ανταλλάσσουμε βλέμματα εξαντλημένοι με τον Μιγκέλ Ντελ Όλμο*, τον σωματοφύλακα που έχω από τα δεκατέσσερά μου.

«Δεν είμαι ηλίθιος». Ο Τι Κέι σηκώνει τους ώμους. «Αφού είναι αλήθεια».

«Όχι, γαμώτο, δεν είναι».

«Τι δεν είναι αλήθεια;» Ο Τζούλιαν τους κοιτάζει αγριωπός.

Ο Ντέκλαν προκαλεί σιωπηρά το νεαρότερο μέλος της συμμορίας να τολμήσει να ανοίξει το στόμα του.

Ένα αυθάδικο χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπο του Τι Κέι. «Ότι ο Ντεκς έχει μια μόνιμη καύλα για την Ντέιζ».

Και τότε...

Τον πυροβολεί.

* Κάποτε, όταν ο αδελφός μου βρισκόταν στο Ρίο, κάποιος τον πυροβόλησε και ο Μιγκέλ – κανείς δεν τον ήξερε τότε, ούτε εμείς δεν τον ξέραμε – έπεσε μπροστά από τον αδελφό μου. Βασικά, χτυπήθηκε κιάλας. Ο Τζούλιαν πλήρωσε για την αποκατάστασή του και τον έφερε μαζί του στο Λονδίνο.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια έκπληκτη, κοιτάζω κάτω στα ρούχα μου. Ένα πολύ παλιό, πολύ πολύτιμο λευκό t-shirt, που ήταν σε εξαιρετική κατάσταση πριν από πέντε δευτερόλεπτα, έχει τώρα λεκιάσει με μια σταγόνα από το αίμα του Καλιφορνέζου.

Ο Τι Κέι αφήνει ένα πνιχτό αγκομαχητό –που ίσα που ακούγεται– γιατί δεν θα έδινε ποτέ στον Ντεκς την ικανοποίηση να ακούσει την αγωνία του.

«Δεν το πιστεύω, γαμώτο». Βαράω τις γροθιές μου πάνω στο τραπέζι. «Ποιο είναι το ένα και μοναδικό πράγμα που έχω ζητήσει;» τους φωνάζω.

Παγώνουν όλοι. Κανείς δεν απαντά.

«ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΖΗΤΗΣΕΙ;»

Όλοι οι παρόντες σιγομουρμουρίζουν κάτι σαν «όχι όπλα στο τραπέζι», μαζί και ο αδελφός μου και ο δύστυχος Τι Κέι (ο οποίος, παρεμπιπτόντως, δεν πεθαίνει).

«Αυτή η μπλούζα κάνει τέσσερις χιλιάδες στερλίνες».

Ο Σμουουκσόου* αλληθωρίζει μόλις το ακούει. «Μήπως σε έπιασαν λίγο κότσο, Ντέιζ;»

«Αλήθεια, ε;» Τον αγριοκοιτάζω. «Μήπως με έπιασαν κότσο με αυτό το αυθεντικό μπλουζάκι προώθησης του άλμπουμ *Yesterday and Today* του 1966 των Beatles που φοράνε τη χαρακτηριστική ποδιά του χασάπη;» Σηκώνω το φρύδι μου καθώς τον κοιτάζω. «Την περασμένη εβδομάδα στο ebay σε είδα να αγοράζεις ένα Hot Cheeto που έμοιαζε με όπλο για πεντακόσιες εξήντα στερλίνες».

Ο Σμουουκσόου στρέφει το βλέμμα στον κολλητό του, τον

* Μια παλιοσειρά (δούλευε παλιά για τον μπαμπά). Ψηλός, δεμένος, όμορφος, μοιάζει λίγο με τον Γκαστόν από την *Πεντάμορφη και το Τέρας* χωρίς να είναι αρχίδι.

Χάπι*, που αντιθέτως τον κοιτάζει βλοσυρά. Ο Σμόουκ σηκώνει τους ώμους λες και δεν μπορούσε να αντισταθεί. «Μου θύμισε το όπλο μου»**.

Με την άκρη του ματιού μου παρατηρώ τον Τζούλιαν, που με ένα νεύμα μου δείχνει τον Τι Κέι. «Βοήθησέ τον».

Στραβομουτσουνιάζω και γυρίζω στον Ντέκλαν. «Φέρε τα εργαλεία μου».

Εκείνος κουνάει το κεφάλι κάπως υπάκουα.

Ο Μιγκέλ βοηθάει τον Τις να πάει μέχρι την κουζίνα και τον καθίζει στο τραπέζι όπου παίρνουμε το πρωινό μας.

Το σπίτι είναι μεγάλο. Ο μπαμπάς μου είχε αγοράσει ένα ολόκληρο αδιέξοδο με όλα τα κτίρια στο Ναϊτσμπρίτζ και το είχε μετατρέψει, κατά κάποιον τρόπο, στα κεντρικά του. Το Αρχηγείο, έτσι το λένε.

Ο Μιγκέλ κοιτάζει μάλλον απαξιωτικά τον Ντέκλαν καθώς φέρνει το κουτί με τα ιατρικά εργαλεία μου, σφίγγοντας τα χείλη να μη μιλήσει.

«Συγγνώμη για την μπλούζα σου». Ο Ντέκλαν με κοιτάζει μετανιωμένος και σκύβει προς το μέρος μου, ίσως πιο κοντά από ό,τι θα έπρεπε. «Θα το στείλω για στεγνό καθάρισμα».

Του απαντάω με ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού, χαμογελάω σφιγμένα με ένα χαμόγελο που παραπαίει ανάμεσα στο όριο της μητριάρχη που από τη μία τον συγχωρεί, αλλά από την άλλη δεν θέλει να φανεί ότι εγκρίνει την ηλίθια συμπεριφορά του.

Ο Τι Κέι κοιτάζει επικριτικά τον Ντέκλαν, που πλησιάζει πολύ κοντά μου χωρίς να κρατάει τα προσχήματα, και ο Ντεκς τού δείχνει το μεσαίο δάχτυλο καθώς βγαίνει από το δωμάτιο.

* Σκέψου τον Στέιθαμ το 2005, αλλά όχι το ίδιο όμορφος.

** Καμία σχέση.

Κοιτάζω τον Τι Κέι θυμωμένη. «Τώρα αυτό γιατί το είπες;»
«Γιατί είναι αλήθεια».

Ο Μιγκέλ γέρνει το κεφάλι και το παραδέχεται σιωπηλά. Δεν το έχει και πολύ με τα λόγια ο Μιγκέλ μου. Μια διαρκής παρουσία και οι καυστικές λακωνικές ατάκες, γι' αυτά είναι γνωστός. Εκείνος κι εγώ έχουμε ξοδέψει χρόνια ολόκληρα προκειμένου να πετύχουμε την απόλυτη ισορροπία ανάμεσα στο να βρίσκεται αδιάκοπα κοντά μου χωρίς όμως να με πνίγει... Είναι πάντα σίγουρος ότι δεν είμαι ποτέ μόνη. Κι εγώ είμαι σίγουρη ότι εξαιτίας αυτού δεν είναι κι εκείνος ποτέ μόνος. Και συνήθως δεν έχω και πολλά να του πω, τα βλέπει όλα έτσι κι αλλιώς.

«Όπως και να έχει...» Καθαρίζω το αίμα γύρω από την πληγή με γάζες που περιέχουν ισοπροπυλική αλκοόλη. «Θεωρείς πραγματικά ότι είναι σοφό να τσιγκλάς το θηρίο;»

«Σιγά το θηρίο». Ο Τι Κέι στραβώνει τα μούτρα. «Ένα κουταβάκι είναι, με κόμπλεξ κατωτερότητας και μικρό τσουτσούνι».

Τον αγριοκοιτάζω. «Όχι και τόσο μικρό...»

Ο Τι Κέι ξεσπάει σε γέλια. «Εντάξει, λοιπόν, πες την αλήθεια. Ποιος είναι καλύτερος στο κρεβάτι: Εγώ ή εκείνος;»

Ο Ντέκλαν εκατό τοις εκατό. Απόλυτα, αδιαμφισβήτητα, πολύ καλός, τον συστήνω ανεπιφύλακτα. Τα είχα πάρει στο κρανίο όταν ο Τζούλιαν έδωσε τέλος σε αυτό. Πριν από μερικά χρόνια, αμέσως αφότου είχα χωρίσει με τον πρώην, όλη η φάση ήταν πολύ σημαντική και τραυματική κι εγώ ήμουν μικρή*. Ο Τζούλιαν ανακάλυψε ότι κοιμόμουν με τον Ντέκλαν, που δεν ήταν και τόσο μικρός** και που σίγουρα νόμιζε ότι ήμουν εί-

* Δηλαδή πολύ μικρή. Δηλαδή τόσο μικρή, που έλεγα ψέματα για την ηλικία μου.

** Είκοσι τεσσάρων.

κοσι*, ενώ δεν ήμουν, και νομίζω ότι ο Τζούλιαν του είπε ότι έπρεπε να τον βοηθήσει με μια δουλειά, αλλιώς θα τον κάρφω-νε στους μπάτσους, και δεν ξέρω τι συνέβη σε αυτή τη δουλειά, όμως μετά από αυτό ο Ντέκλαν ήταν πάντα εδώ.

Ο Τις... κοιτά τώρα. Ήταν μια σύντομη φάση που έτυχε να συμπέσει με την προσπάθεια του Τζούλιαν να δελεάσει εκεί-νον και τον Μπούκερ για να φύγουν από τη Σίλικον Βάλεϊ. Δεν μιλάμε γι' αυτό, αλλά έχω την αίσθηση ότι ήμουν το κερασάκι στην τούρτα για να κλείσει η συμφωνία. Ο αδελφός μου κάνει το ανθρωπίνως δυνατό για να με κρατήσει έξω από τη δουλειά του, όμως σ' εκείνο το ταξίδι στην Καλιφόρνια με είχε πάρει μαζί του και περάσαμε τον περισσότερο χρόνο μας να τραπε-ζώνουμε έξω τον Τι Κέι και τον Μπούκερ.

Είναι μακράν τα νεότερα παιδιά που δουλεύουν για τον Τζουλς. Ο Τι Κέι είναι είκοσι έξι, ο Μπούκερ είκοσι επτά. Φίλοι από το κολέγιο. Κομπιουτεράδες που αποφοίτησαν πρώτοι στο έτος τους από το Στάνφορντ. Τα Κωλόπαιδα της Σίλικον, έτσι τους αποκαλούμε. Ο Τζουλς τούς ανακάλυψε στο σκοτεινό διαδίκτυο τότε που παρακολουθούσαν μερικές διευθύνσεις ανθρώπων που έβλεπαν πορνογραφία «αμφισβη-τούμενης νομιμότητας» και τις έστελναν στο FBI. Μας άρεσε το στίλ τους. Ο Τζούλιαν γουστάρει το σύμπλεγμα του σω-τήρα, το έχει και ο ίδιος άλλωστε. Εγώ; Γουστάρω οποιονδή-ποτε βλέπει κάτι στραβό και προσπαθεί να το διορθώσει όσο καλύτερα μπορεί.

Περνάω καλά μαζί τους, και ο Τι Κέι έχει ωραίο πρόσωπο· είναι γλυκός και μικροδείχνει. Φιλάει ωραία, έχει τέλεια μάτια, έτσι κι έτσι στο κρεβάτι. Δεν μου κάνει καρδιά να του το πω όμως. Δεν μπορώ.

* Δεκαεπτά.

Χώνω στο μπράτσο του την ένεση λιδοκαΐνης.

«Δεν ξέρω». Σηκώνω τους ώμους σεμνότυφα. «Ίσως πρέπει να μου φρεσκαρέεις τη μνήμη». Δεν το εννοώ φυσικά, όμως εκείνος δείχνει ευχαριστημένος έτσι κι αλλιώς, σηκώνει το κεφάλι ξιπασμένα και τα λοιπά.

«Ίσως και να το κάνω». Μαλακίες τώρα.

Δεν θα το κάνει, το ξέρουμε και οι δύο αυτό – όχι πια, έτσι κι αλλιώς, επειδή...

Κάποιος στην πόρτα πίσω μου ξεροβήχει.

Κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου.

Ο Κρίστιαν Χεμς έχει γείρει πάνω στην κάσα της πόρτας με τα χέρια σταυρωμένα και τα μάτια μισόκλειστα.

«Να φύγω λοιπόν;» ρωτάει, σηκώνει το φρύδι, χώνει τα χέρια στις τσέπες.

Γυρίζω αμέσως από την άλλη, τα μάγουλά μου έχουν ανάψει (δεν ξέρω γιατί)*. Βλεφαρίζω μερικές φορές, προσπαθώντας να εστιάσω και πάλι τα μάτια μου σε αυτό που έχω να κάνω, αγνοώντας τον Μιγκέλ που στραβομουτσουιάζει, κάτι που μου φαίνεται σαν προδοσία της επιβεβλημένης φιλίας μας.

Ο Τι Κέι με κοιτάζει κατάματα, χαμογελάει στραβά σαν να ξέρει, όμως τίποτα δεν ξέρουν... ούτε τα μισά δεν ξέρουν.

Ο Κρίστιαν Χεμς μάς πλησιάζει, στέκεται πίσω μου και χουφτώνει διακριτικά τον κώλο μου καθώς επιθεωρεί τάχα το τραύμα από τη σφαίρα.

«Τι έγινε εδώ;»

Ξεφυσάω ενοχλημένη. «Ο Ντέκλαν».

«Σε πυροβόλησε;» ρωτάει κάπως έκπληκτος.

Ο Τι Κέι γνέφει ναι.

«Γιατί;»

* Ναι, ξέρω.

Τους καρφώνω και τους δύο με το βλέμμα. «Γιατί ο Τικς τού πήγε κόντρα».

Ο Μιγκέλ μισοκλείνει τα μάτια, αξιολογώντας την ορθότητα της δήλωσής μου.

«Γιατί είχα την εντύπωση ότι δεν επιτρεπόταν να έχουν όπλα στο τραπέζι;» Ο Κρίστιαν σταυρώνει τα χέρια του.

«Δώσε μου τη μεγάλη αιμοστατική λαβίδα» του λέω. «Και όχι, δεν επιτρέπεται».

Ο Κρίστιαν μου δίνει ένα ψαλίδι Mayo* και ο Μιγκέλ τραβάει τα μαλλιά του.

Ξεροβήχω, παίρνω το σωστό εργαλείο και αρχίζω να ψάχνω μέσα στο μπράτσο του Τι Κέι καθώς ο Μιγκέλ μού φέγγει για να δω.

«Θα πάρει ώρα αυτό;» ρωτάει ο Κρίστιαν απότομα.

«Ω, να με συγχωρείς». Γυρίζω και τον κοιτάζω. «Σε κρατάμε από κάτω;»

«Ναι, για να πω την αλήθεια». Σκύβει από πάνω μου, κοιτάζει και πάλι μαζί μ' εμένα το τραύμα προσεκτικά και πιέζει το σώμα του πάνω στο δικό μου. «Είχα κανονίσει να κάνω διάφορα μαζί σου».

Νιώθω να πέφτω στο κενό.

«Οχ». Ξεροκαταπίνω, μετά κοιτάζω το μπράτσο του φίλου μου μισοκλείνοντας τα μάτια και εντοπίζω μια μικρή λάμψη από τη σφαίρα που έχει καρφωθεί στο ελάσσον φύμα του δεξιού βραχιόνιου οστού. «Βασικά, κι εγώ θα ήθελα να κάνω διάφορα μαζί σου, όμως μπέρδεψες την αιμοστατική λαβίδα με το ψαλίδι και η λίμπιντό μου έπεσε εντελώς».

Ο Μιγκέλ μάς κοιτάζει βλοσυρός, δεν του αρέσει η συμ-

* Ο Κρίστιαν διευθύνει νυχτερινά κέντρα, ειλικρινά δεν ξέρω τι περίμενα.

φωνία ανάμεσά μας* – δεν το έχει εκφράσει ποτέ με λόγια, όμως ο Μιγκέλ είναι σαν μικρό παιδί, δεν μπορεί να κρύψει τις σκέψεις του.

«Τι χασκογελάς εσύ;» Ο Κρίστιαν ρίχνει μια σφαλιάρα στο κεφάλι του Τι Κέι.

Ο Τις πάει να γελάσει, αλλά τον καρφώνω και το βουλώ-
νει. «Έχω κακά νέα». Βγάζω τα γάντια λάτεξ κι εκείνος μου-
γκρίζει. «Έχει σφηνώσει για τα καλά».

«Όχι, ρε γαμώτο». Σκύβει το κεφάλι απογοητευμένος.

«Πήγαινε τον στον Μέρικ». Κάνω νόημα στον Μιγκέλ ενώ φτιάχνω έναν πρόχειρο επίδεσμο για το μπράτσο του Τι Κέι και δένω τη γάζα πάνω από το τραύμα. «Πες του ότι νομίζω πως μπορεί να έχει απλό κάταγμα οστού ή ακόμα και συντριπτικό». Χαμογελάω στον Τις απολογητικά. «Δεν έχεις ακόμη μετανιώσει που εμπιστευτήκες τη ζωή σου στον αδελφό μου;»

«Τσου». Ο Τι Κέι σφίγγει τα χείλη να μη χαμογελάσει. «Το γλεντάω».

Δεν τον πιστεύω τον τύπο.

«Και μιας και μιλάμε για γλέντι...» Ο Κρίστιαν μου τραβάει το χέρι και γυρίζω να τον κοιτάξω. «Τελειώνουμε εδώ;»

«Τελειώνουμε». Κοιτάζω για άλλη μια φορά το τραύμα. Πι-
έζω πάλι τον επίδεσμο πάνω στο μπράτσο του Τι Κέι για να βεβαιωθώ. «Μην τσιγκλάς το θηρίο».

Μου χαμογελάει πλατιά. «Δεν υπόσχομαι τίποτα».

«Χάρηκα που σε είδα, μπρο...» Ο Κρίστιαν (μισο-)τρυφερά χτυπάει τον Τι Κέι στο τραυματισμένο μπράτσο κι εκείνος κά-
νει μια γκριμάτσα πόνου. Ξινίζω με το θέατρο που κάνει και ο Μιγκέλ καταπνίγει το χαμόγελό του, μου κάνει νόημα και με αφήνει μόνη με τον Κρίστιαν.

* Φίλοι με τα «τυχερά» τους.

Μόνη με τον Κρίστιαν. Μου φαίνεται λίγο σαν θαύμα η αλήθεια είναι – να μείνω μόνη με κάποιον. Έχουν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που μου επέτρεψαν να μείνω μόνη με κάποιον.

«Είσαι μαλάκας όμως» του λέω καθώς ανεβαίνουμε τη σκάλα.

Το αντιπαρέρχεται. «Σιγά, μια χαρά είναι».

Όμως εγώ νιώθω να πετάω λίγο, γιατί νομίζω ότι το έκανε επειδή με διεκδικεί. «Εμείς δεν ζηλεύουμε ο ένας τον άλλον, το ξέχασες;»

«Δεν ζήλεψα» μου τρώνει ο Κρίστιαν. «Και τι με νοιάζει εμένα αν τον πήδηξες μία φορά πριν από μερικούς μήνες;»

Γυρίζω και τον κοιτάζω και βρίσκω ότι προσπαθώ να βρω μια ισορροπία ανάμεσα στο ότι δεν θέλω να χάσω τον έλεγχο και στο ότι δεν μου αρέσει η αδιαφορία στη φωνή του για το ότι κάποιος άλλος με αγγίζει.

«Περισσότερες από μία φορές». Συνεχίζω να ανεβαίνω τη σκάλα.

Κοντοστεκέται για λίγο, με στραβοκοιτάζει και μετά συνεχίζει να με ακολουθεί πάνω. «Πολύ σέξι όμως, μπέιμπι Χέιτς».

Μπέιμπι Χέιτς. Έτσι με φωνάζουν.

«Τι είναι σέξι;» Στέκομαι στην κορυφή της σκάλας με τα χέρια στη μέση.

«Εσύ». Με κοιτάζει επίμονα. «Το ότι είσαι γιατρός».

Τον κοιτάζω κι εγώ. «Δεν είμαι γιατρός ακόμη».

«Θα γίνεις όμως». Με κοιτάζει αφ' υψηλού, σχεδόν σαν να μην του αρέσει να μιλάω υποτιμητικά για μένα. «Σύντομα θα είσαι μια πτυχιούχος γιατρός και πιστοποιημένη οδηγός».

Δεν δίνω και πολλή σημασία. Γυρίζω και συνεχίζω να προχωρώ, προσπαθώντας να κυνηγήσω την ανόητη καρδιά μου, που φεύγει καβάλα προς το ηλιοβασίλεμα με ένα αγόρι που δεν με γουστάρει όπως θα ήθελα.

Υποτίθεται ότι τα έχουμε ξεκαθαρίσει, ο Κρίστιαν κι εγώ.

Μόνο σεξ. Φίλοι που το κάνουν. «Ξεπέτα» όπως λέει και ο αδελφός μου τόσο διακριτικά...

Μακάρι να ήταν έτσι, αυτό ήθελα από εκείνη την πρώτη νύχτα. Το έχω ξανακάνει, μπορώ να το κάνω – έτσι ήταν με τον Τι Κέι, έτσι ήταν και με τον Ντέκλαν. Όμως όχι με τον Ρομέο, με κανέναν άλλο δεν θα είναι ποτέ όπως με τον Ρομέο, γι' αυτό δεν είναι δίκαιο να τον συγκρίνω με οποιονδήποτε άλλο. Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι ξέρω πώς να κάνω περιστασιακό σεξ. Ο Κρίστιαν ξέρει πώς να κάνει περιστασιακό σεξ. Εκείνος και οι κολλητοί του είναι χρυσοί πρωταθλητές στο να κάνουν περιστασιακό σεξ, όμως κάτι σ' εκείνη την πρώτη νύχτα για μας ήταν τόσο ανησυχητικά μη περιστασιακό...

«Πες μου» είπε ο Κρίστιαν καθώς έγειρε προς το μέρος μου αργά ένα σαββατόβραδο στο κλαμπ του, πριν από μερικούς μήνες. «Το μυστικό σου όνειρο, τον σκοπό της ζωής... καμιά τέτοια μαλακία».

Γνωρίζομαστε εδώ και χρόνια μέσω των αδελφών μας. Ο Τζόνα Χεμς είναι ένας από τους καλύτερους φίλους του Τζούλιαν, όμως υποθέτω ότι εκείνη τη συγκεκριμένη νύχτα, περίπου τέσσερις μήνες πριν, σταμάτησα να είμαι η μικρούλα αδελφή του κολλητού του αδελφού του. Το στράπλες κολλητό μπλουζάκι από Orseund Iris σ' το κάνει αυτό.

Η συγκυρία ήταν τέλεια για μένα, γιατί ο Ρομέο είχε εξαφανιστεί κι εγώ ήμουν χάλια και δεν ξέρω ποτέ τι να κάνω όταν εκείνος δεν είναι παρών.

Έσφιξα τα χείλη μου, προσποιήθηκα ότι σκεφτόμουν λες και δεν είχα ήδη την απάντηση στην άκρη της γλώσσας μου, λες και δεν ήταν πάντα έτσι, και κατάλαβα ότι είχα κοκκινίσει επειδή το πρόσωπό του ήταν τόσο κοντά στο δικό μου. «Θα το βρεις ανόητο».

«Δοκίμασέ με». Έγειρε το κεφάλι. Ήταν πιο όμορφος από ό,τι είχα προσέξει παλιότερα, σαν να μην τον είχα παρατηρήσει καλά μέχρι τότε. Είχε χωρίστρα στο πλάι και τα μαλλιά του ήταν τέλεια χτενισμένα προς τα πίσω. Χρυσά ξανθά μαλλιά. Μεγάλα μελιά μάτια. Σαρκώδες κάτω χείλος. Την είχα βάψει!

Τον κοίταξα με περιέργεια, νιώθοντας λίγο εκτεθειμένη. «Στ' αλήθεια τώρα, θα ήθελα να είμαι φυσιολογική». Μου έσκασε ένα μικρό χαμόγελο σαστισμένος και κούνησε το κεφάλι σαν να προσπαθούσε να καταλάβει.

«Θα ήθελα να μην είχα σωματοφύλακα, θα ήθελα να μένω μόνη μερικές φορές, θα ήθελα να περπατώ στον δρόμο και να μη φοβάμαι ότι κάποιος από το αυτοκίνητο που περνάει από δίπλα μου θα βγει να με αρπάξει, θα ήθελα να πληρώ τις προϋποθέσεις για ασφάλιση για απαγωγή αντί να θεωρούμαι μη ασφαλίσιμη...»

«Διάολε» είπε σμίγοντας τα φρύδια.

«Θα ήθελα να οδηγώ –μόνη μου– οπουδήποτε. Να μη με πηγαίνει κάποιος άλλος, να οδηγώ εγώ η ίδια».

«Νομίζω ότι αυτό είναι εφικτό, ναι;»

Έσφιξα τα χείλη μου και η έκφρασή του άλλαξε αμέσως, σάστισε κι εγώ τον κοίταξα ντροπαλά.

«Δεν ξέρεις... να οδηγείς;» είπε και με κοίταξε κάπως επιφυλακτικά.

Σήκωσα το κεφάλι μου ψηλά, προσπαθώντας να δείξω ότι δεν με ένοιαζε. «Όχι».

«Ω». Κούνησε απλώς το κεφάλι. Χαμογέλασε κάπως στραβά και έκτοτε προσπαθώ να τον κάνω να μου χαμογελάει έτσι κάθε φορά που τον βλέπω.

«Θα σου μάθω εγώ» μου είπε.

Το έκανε, βασικά. Κράτησε την υπόσχεσή του, όμως θα πούμε γι' αυτό αργότερα.

Είμαστε ξανά στο σήμερα, δύο ώρες αργότερα*, είναι μία μετά τα μεσάνυχτα και το τηλέφωνο του Κρίστιαν χτυπάει για δεύτερη φορά σε λιγότερο από δέκα λεπτά. Τεντώνομαι πάνω από το γυμνό του κορμί –δεν φοράει τίποτε άλλο εκτός από ένα μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς που δεν βγάζει ποτέ– και αρπάζω το τηλέφωνό του, που είναι πάνω στο κομοδίνο.

«Η Κέλσι παρένθεση Ξανθιά σε καλεί» του λέω και τα μάτια του πεταρίζουν. Γυρίζει αμέσως, αρπάζει το τηλέφωνο από τα χέρια μου και το βάζει στο αθόρυβο.

Με κοιτάζει σαν να θέλει να απολογηθεί. Το βλέμμα του είναι εξήντα τοις εκατό απολογητικό, σαράντα τοις εκατό ευχαριστημένο. Τα αγορίστικα αγγελικά μαλλιά του τώρα είναι ανάκατα και πετάγονται προς όλες τις κατευθύνσεις έτσι όπως τα τραβούσα και τα χείλια του είναι έντονα ροδαλά επειδή φιλούσαν τα δικά μου. Τεντώνει το μαυρισμένο μπράτσο του και το βολεύει πίσω από το κεφάλι του.

Εγώ τεντώνω το χέρι και ζητάω να μου δώσει το τηλέφωνό του. «Μπορώ να διαβάσω τα μηνύματά σου;»

Μισοκλείνει τα μάτια, όμως δεν είναι στ' αλήθεια παραγμένος. «Γιατί;»**

«Γιατί θα ήθελα να δω τι θέλουν η Κέλσι παρένθεση Ξανθιά και όλα τα τσουλάκια οι φίλες της από σένα».

«Είναι μία το πρωί». Ρουφάει τη μύτη διασκεδάζοντας. «Νομίζω ότι και οι δυο μας ξέρουμε τι θέλουν».

«Συστατική επιστολή;» Με κοιτάζει ξερά. «Την αξιοπρέπειά τους πίσω;» Χαμογελάει και κάνει ότι δεν άκουσε. «Πλάκα κάνω...» ευφυολογώ. «Όλοι ξέρουμε ότι είναι πολύ αργά πια». Γελάει καθώς μου δίνει το τηλέφωνό του. «Κωδικός;»

* Είχα δίκιο, κάταγμα βραχιόνιου οστού.

** Δεν ξέρω, επειδή είμαι μαζοχίστρια, γαμώτο;

«6969».

Μισοκλείνω τα μάτια. «Πάντα κλασάτος». 6969* – βασικά για να πω την αλήθεια το βρίσκω πράγματι αστείο, όμως έχω τη διάθεση να τον τυραννίσω λίγο γιατί τον παίρνουν για ξεπέτα μπροστά μου.

Ψάχνω στα μηνύματά του. «Είκοσι δύο αδιάβαστα μηνύματα. Τουλάχιστον δεκαπέντε από όσους σου στέλνουν μήνυμα είναι γυναίκες...» Η φωνή μου σβήνει καθώς διαβάζω τη λίστα. «Η Κέλσι παρένθεση Ξανθιά. Μέλανι Γουότσον. Μελίσα Νάι. Νάταλι Λάμπεργκ. Νάταλι Βυζιά...» Σηκώνω το βλέμμα και τον κοιτάζω. «Για όνομα του Θεού, γιατί την έχεις γράψει έτσι;» Προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελό του. «Πόσο μεγάλα είναι για να τη γράψεις έτσι στο τηλέφωνό σου;»

«Διπλό D τουλάχιστον».

«Εντάξει, πάσο» παραδέχομαι και συνεχίζω να διαβάζω. «Έιμι Άτκινς. Ολίβια ΧΟ...» Γυρίζω και τον κοιτάζω πάλι με περιέργεια.

«Εννοούσα το κλαμπ, όχι το συναίσθημα».

«Πολύ καλύτερα». Του χαμογελάω με σφιγμένα χείλη, απολύτως επικριτικά. Πιέζω το τηλέφωνό του πάνω στο στήθος μου. «Παίρνεις πολλά μηνύματα αργά τη νύχτα». Προσπαθεί να καταπνίξει το χαμόγελό του καθώς τεντώνεται να πάρει το κρασί του. «Ουάου». Τον κοιτάζω έκπληκτη. «Η Κέλσι παρένθεση Ξανθιά βρίζει σαν λιμενεργάτης».

Του βγαίνει λίγο κρασί από τη μύτη. «Ναι, το 'χει αυτό».

Παίρνω το κρασί από τα χέρια του και πίνω μια μεγάλη γουλιά. «Το γουστάρεις αυτό όταν μιλάς σε ένα κορίτσι, έτσι δεν είναι;»

Σκάει ένα χαμόγελο, προσπαθώντας παράλληλα να δείξει

* Χα!

μετανιωμένος. Με τον αντίχειρά του μαζεύει λίγο ροζέ κρασί που κυλάει πάνω στο χέιλος μου. Ότι κάνει είναι σέξι. «Δεν μπορώ να πω ότι έχουμε μιλήσει και πολύ».

Δεν σκαλώνω όταν το λέει αυτό – υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι δεν με νοιάζει. Έχουμε δύο κανόνες, και αυτοί είναι ότι δεν τσακωνόμαστε και δεν ζηλεύουμε ο ένας τον άλλον, γι' αυτό λοιπόν δεν με νοιάζει, λέω στον εαυτό μου για δωδέκατη φορά αυτή την εβδομάδα και αποφεύγω να κοιτάξω στα μάτια αυτό το τέρας που έχει ξεπηδήσει μέσα από τα συναισθήματά μου και που επιμένει να προβάλλει το κεφάλι και να με αναγκάζει να σκεφτώ ότι νιώθω κάτι για κάποιον για τον οποίο δεν θα μπορούσα να νιώσω τίποτα και δεν νιώθω, και ακόμα και αν ένιωθα, δεν μου επιτρέπεται έτσι κι αλλιώς.

Γι' αυτό παίρνω μια ανάσα, μαζεύω κουράγιο και κοιτάζω επίμονα αυτό το πρόσωπο, που αρχίζω να συμπαθώ όλο και περισσότερο. «Ο Χένρι ρωτάει να μάθει αν θα επιστρέψεις σπίτι απόψε» του λέω με περιέργεια.

Ο Κρίστιαν με κοιτάζει για ώρα, περιμένει εγώ να του πω. «Δεν ξέρω, μπέμπι Χέιτς. Θα επιστρέψω σπίτι απόψε;»

Ανακάθομαι στο κρεβάτι, τον κοιτάζω στα μάτια, τραβάω τα σκεπάσματα και καλύπτω το σχεδόν γυμνό κορμί μου. Το παίζω αδιάφορη, κι ας μην είμαι. «Δεν ξέρω, Κρίστιαν Χεμς. Θα επιστρέψεις;»

Με κοιτάζει παιχνιδιάρικα. «Πες μου εσύ, μωρό».

Η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο κάθε φορά που με φωνάζει έτσι, όμως εκείνος δεν το εννοεί όπως εγώ θα ήθελα.

«Θέλω να πω, νομίζω ότι η κυρία λιμενεργάτου ελπίζει ότι θα της κάνεις μια επίσκεψη...»

Έχει ένα βλέμμα στα μάτια του. Γεμάτο σιγουριά που προμηνύει μεπελάδες. «Δεν θέλω να της κάνω επίσκεψη».

«Ω;»

Χαμογελάει και χαμηλώνει το βλέμμα πάνω στο κορμί μου καθώς κουνάει το κεφάλι.

«Καλά είμαι κι εδώ...» Η φωνή του σβήνει. «Εσύ είσαι καλά εδώ;»

«Για την ώρα» του λέω ψέματα κι εκείνος γελάει.

Για πάντα, φοβάμαι.

**Η ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΑΓΚΝΟΛΙΑ ΠΑΡΚΣ**

ΟΧΙ ΟΠΛΑ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Το μόνο που ονειρευόταν η εικοσάχρονη Ντέιζι Χέιτς ήταν μια φυσιολογική ζωή. Για εκείνη όμως δεν ήταν ποτέ επιλογή. Μεγαλωμένη από τον μεγαλύτερο αδελφό της, τον διαβόητο μαφιόζο Τζούλιαν, μετά τη δολοφονία των γονιών τους μπροστά στα μάτια τους, η Ντέιζι ζει πάντα κάτω από τη σκιά του – και την προστασία του.

Όλα περιπλέκονται όταν ερωτεύεται τον Κρίστιαν Χερμς: όμορφος, απόμακρος και ένας από τους ελάχιστους άντρες στο Λονδίνο που δεν λογοδοτούν στον Τζούλιαν. Όμως ούτε η δική του ζωή είναι απλή. Είναι ερωτευμένος με το κορίτσι του καλύτερου του φίλου και η σχέση του με την Ντέιζι είναι το τέλειο άλλοθι... μέχρι που εκείνη αρχίζει να μπλέκει και τα δικά του συναισθήματα.

Καθώς η ιστορία τους εξελίσσεται σε κάτι που κανείς δεν είχε προβλέψει, η Ντέιζι, ο Κρίστιαν και ο Τζούλιαν αναγκάζονται να αντιμετωπίσουν το γεγονός ότι στη ζωή –και ειδικά στον δικό τους κόσμο– όλα έχουν το τίμημά τους. Κι όσο οι ζωές και οι έρωτές τους μπλέκονται επικίνδυνα, όλοι θα μάθουν πως οι στόχοι που αξίζουν περισσότερο πληρώνονται μόνο με αίμα.

**ΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ VIRAL ΣΤΟ BOOKTOK**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 13 ΓΛΩΣΣΕΣ